

Periodisme



ANTHONY GARNER

El president Mas se n'ha anat a l'Índia en viatge oficial i és com si hagués anat a Campdevàrol. Els periodistes que el segueixen només li pregunten sobre coses d'aquí i molt poques sobre el país visitat. No sabem tampoc res del que menja, ni del lloc on dorm ni de les ciutats que trepitja ni si passa fred o calor. El president va acompanyat d'uns empresaris que volen obrir negocis a l'Índia. Ni una paraula sobre els empresaris. Si no sabem què fan, després surten els contraris als viatges presidencials i diuen que són un pretext per fer turisme.

Aquests dies llegia o més aviat rellegia l'obra periodística de Gabriel García Márquez: les cròniques que als anys cinquanta enviava des d'Europa als diaris de Colòmbia on col·laborava. Són textos llargs que tant si parlen d'una visita oficial a Rússia com del

festival de Venècia concedeixen molt d'espai al paisatge i als homes que hi desplacen aire. Per arribar a Moscou va usar molts trens, i en el trajecte va parlar amb molta gent. Després, s'escapava de nit de l'hotel per palpar fibra humana al marge del viatge organitzat. Del festival de Venècia, de vegades s'oblidava de comentar les pel·lícules perquè era més significatiu l'espectacle de fora. Dic García Márquez com podria parlar de Josep Pla, Eugeni Xammar o Gaziell. Els nostres periodistes d'avui sembla que hagin arribat a l'Índia, com fa uns dies a Israel, sense viatge pel mig. Un matí són a la redacció de Barcelona i a la tarda a Bombai sense intervenció d'avions, esperes ni l'angúnia de les maletes.

El paper és car, ja ho entenem, i en conseqüència, s'ha d'aprofitar, evitant el farcit i anant al gra.

El periodista i polític Jordi Graupera acaba de publicar una llarguíssima i extremadament documentada dissecció de l'eurodiputat d'Unió Salvador Sedó. L'acció arrenca en el restaurant del Parlament d'Estrasburg. La inquisició –tremenda– ve després, però primer hi ha el restaurant perquè els restaurants expliquen i situen moltes coses. Graupera ha pogut tirar de veta perquè ha publicat el treball en un diari digital, El Singular, que no és esclau del paper. Quan diem que els diaris convencionals d'obrir i girar pàgines s'acaben, també volem dir això. Els arcaics García Márquez, Pla o Xammar avui només podrien publicar les seves cròniques en diaris electrònics.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 27-11-2013 Pàgina 24

-El Punt Avui. Nacional 27-11-2013 Pàgina 2

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/696478-periodisme.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=m&utm_source=rss&utm_medium=m&utm_campaign=rss